

OFFERGAVE

Ook verkrijgbaar van Julie Kagawa

The Iron Fey

De IJzerkoning (The Iron Fey deel 1)

De IJzerprinses (The Iron Fey deel 2)

De IJzerkoningin (The Iron Fey deel 3)

De IJzerprins (The Iron Fey deel 4)

De verloren prins (Call of the Forgotten deel 1)

De duistere fae (Call of the Forgotten deel 2)

De IJzerlegendes (The Iron Fey-verhalen)

Blood of Eden

Onsterfelijk (Blood of Eden deel 1)

Bloedband (Blood of Eden deel 2)

Offergave (Blood of Eden deel 3)

Talon Saga

Pupil (Talon Saga deel 1)

Rebel (Talon Saga deel 2)

New York Times Bestsellerauteur

JULIE KAGAWA

OFFERGAVE

BLOOD OF EDEN

Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2014 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Forever Song*
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Katya Kholyapina/Van de Wall Vormgeving
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Limited
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: GGP Media GmbH, Pößneck

ISBN 978 94 027 0580 5
NUR 285
Tweede druk september 2015

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Nick. Jouw ideeën zijn onbetaalbaar.
En voor mijn lezers. Jullie tranen voeden mijn muze.

‘Ik verwacht niet dat je het begrijpt, vogeltje. Ik verwacht
alleen maar dat je zingt. Zing voor mij, zing voor Kanin,
zing een glorieus lied.’

– Sarren

Deel I

DEMON

HOOFDSTUK I

Het hek van de buitenpost kraakte in de wind. Het zwaaide op en neer aan zijn hengsels en sloeg zacht tegen de muur, een ritmisch tikkend geluid dat weerkaatste in de drukkende stilte. Er kwam een kille bries door de opening naar buiten, en de geur van bloed lag als een zware deken over alles heen.

‘Hij is hier geweest,’ mompelde Kanin. De meestervampier stond kalm en bewegingloos naast me, als een standbeeld afstekend tegen de vallende sneeuw. Zijn blik was somber.

Ik nam het hek onverschillig op terwijl de wind aan mijn jas en steile zwarte haar rukte. ‘Waarom zouden we naar binnen gaan?’

‘Sarren weet dat we hem volgen,’ beantwoordde hij. ‘Hij wil dat we dit zien, zodat we weten dat hij het weet. Waarschijnlijk wacht er iets op ons achter dat hek.’

Jackals voetstappen kraakten in de sneeuw toen hij om ons heen liep, zijn zwarte kamerjas wapperend achter hem aan. Met een valse schittering in zijn goudgele ogen keek hij op naar het

hek. ‘In dat geval...’ Hij grijnsde, zodat de punten van zijn hoektanden zichtbaar werden. ‘Als die psychopaat zoveel moeite voor ons heeft gedaan, dan moesten we hem maar niet laten wachten.’

Zelfverzekerd stapte hij door het kapotte hek de kleine nederzetting binnen. Kanin en ik aarzelden nog heel even, maar liepen toen achter hem aan.

De geur van bloed werd nog sterker toen we eenmaal voorbij de muur waren, maar er bewoog niets op het smalle pad dat tussen de huizen door slingerde. De vervallen krotten van hout en golfplaten stonden er doodstil en donker bij toen we dieper in het dorpje doordrongen, langs met sneeuw bedekte veranda’s vol lege stoelen. Alles leek nog heel, onverstoord. We zagen geen doden. In de huizen die we doorzochten lagen geen verminkte lijken in bed, en er zaten geen bloedspetters op de muren. Er lagen zelfs geen dode dieren in het piepkleine, vertrapte weilandje achter de hoofdstraat. We zagen niets anders dan sneeuw.

En toch was deze plek doordrongen van de geur van bloed. Hij hing dik in de lucht, zodat mijn maag pijnlijk samentrok en de Honger weer oplaaide. Ik duwde het gevoel weg en klemde mijn kaken op elkaar om te voorkomen dat ik zou gaan grommen van frustratie. Het was te lang geleden, ik had voedsel nodig. De lucht van bloed maakte me half krankzinnig, en ik werd steeds bozer omdat er hier geen mensen waren. Waar waren ze gebleven? De inwoners van deze buitenpost konden onmogelijk allemaal verdwenen zijn zonder een spoor achter te laten.

En toen, nadat we het pad om de wei heen hadden gevolgd en

waren uitgekomen bij de grote schuur boven op de heuvel, vonden we de dorpsbewoners.

Naast de schuur stond een enorme kale boom, waarvan de takken zich uitstrekten naar de lucht. Ze bogen door onder het gewicht van tientallen lichamen, die ondersteboven waren opgehangen met touwen die om hun benen waren geknoopt. Mannen, vrouwen en zelfs een paar kinderen zwaaiden heen en weer in de wind, hun bungelende armen stijf en bleek. Hun kelen waren doorgesneden, en de bodem aan de voet van de boom zat vol zwarte vlekken waar het verspilde bloed was weggezakt in de sneeuw. De geur was zo sterk dat ik bijna onderuitging, en ik balde mijn vuisten toen de Honger met vurige klauwen in mijn ingewanden tekeerging.

‘Goh.’ Jackal sloeg zijn armen over elkaar en keek omhoog naar de boom. ‘Wat een feestelijk gezicht.’ Zijn stem klonk gespannen, alsof ook hij op het punt stond om door te draaien. ‘Ik neem aan dat dit de reden is dat we geen enkele bloedzak meer hebben gevonden sinds we uit New Covington zijn vertrokken.’ Hoofdschuddend trok hij zijn bovenlip op. ‘Ik begin flink de ballen te krijgen van die vent.’

Ik slikte mijn Honger weg en probeerde me door de knagende pijn heen te concentreren. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je medelijden hebt met die wandelende bloedzakken, James,’ treiterde ik. Jackal pesten was soms het enige waarmee ik mezelf een beetje af kon leiden.

Hij rolde met zijn ogen. ‘Nee, zusje, het irriteert me alleen dat ze niet zo beleefd zijn geweest om te blijven leven tot ik ze op kon eten,’ snauwde hij, ongewoon driftig voor zijn doen. Hij loerde

hongerig naar de lijken. ‘Die klootzak van een Sarren,’ zei hij. ‘Als ik die psychopaat niet zo graag dood wilde zien, dan zou ik er nu mee kappen. Als dit zo doorgaat, moeten we straks nog van het spoor afwijken om een bloedzak zonder doorgesneden keel te vinden. En dat is waarschijnlijk precies waar hij opuit is.’ Hij zuchtte en keek me getergd aan. ‘Dit zou zoveel makkelijker zijn als jij de jeep niet had gemold.’

‘Voor de allerlaatste keer,’ beet ik hem toe. ‘Het enige wat ik zei was dat die weg niet afgesloten was. Ik heb die spijkers niet op straat gestrooid, je bent er zelf overheen gereden.’

‘Allison.’ Kanins kalme stem onderbrak ons gekibbel, en we draaiden ons om. Onze maker stond bij een hoek van de schuur en wenkte ons grimmig. Na een laatste blik op de boom met de gruwelijke lading liep ik naar hem toe, nog steeds even hongerig. Ook de schuur rook naar bloed, misschien nog wel sterker dan de boom. Dat kwam omdat een van de wanden er helemaal mee beschilderd was, in lange, zwart opgedroogde verticale banen.

‘We moeten in beweging blijven,’ zei Kanin toen Jackal en ik hem bereikt hadden. Zijn stem was kalm, al wist ik dat hij net zoveel Honger moest hebben als wij. Misschien nog wel meer, want hij was nog niet helemaal hersteld van zijn bijna-doodervaring in New Covington. ‘Er zijn hier geen overlevenden,’ vervolgde hij, met een treurige blik op de boom, ‘en de tijd begint te dringen. Sarren verwacht ons.’

‘Zou je denken, ouwe?’ Jackal volgde me naar de zijkant van de schuur. ‘Dit moet wel het werk van die gek zijn, maar misschien heeft hij het gewoon voor de lol gedaan. Weet je zeker dat hij in de gaten heeft dat we eraan komen?’

Kanin gaf geen antwoord, maar maakte een gebaar in de richting van de bloedige muur. Net als Jackal keek ik nog wat beter, maar ik zag niets ongewoons. Niets ongewoner dan een muur vol bloed tenminste.

Maar ineens begon Jackal humorloos te grinniken. ‘O, wat een smeerlap.’ Glimlachend schudde hij zijn hoofd. ‘Wat geinig. Benieuwd of hij het nog net zo grappig vindt als ik hem doodknuppel met zijn eigen arm.’

‘Wat?’ Het was wel duidelijk dat ik iets miste. Ik keek weer naar de schuur, me afvragend wat zij wel zagen en ik niet. ‘Wat is er zo leuk? Ik zie niks.’

Jackal zuchtte, ging achter me staan en trok me aan mijn kraag naar achteren. ‘Hé!’ gilde ik terwijl ik begon te spartelen. ‘Laat me los! Wat denk je dat je aan het doen bent?’

Hij negeerde me en bleef me met zich mee trekken terwijl hij achteruitliep. Toen we een stap of twaalf van de schuur verwijderd waren, stond hij stil.

Ik rukte me los uit zijn greep. ‘Waar slaat dat op?’ gilde ik, en ik ontblootte dreigend mijn hoektanden.

Zwijgend wees hij naar de schuur.

Ik keek weer om en verstijfde. Nu ik wat verder weg stond, zag ik wat Kanin en Jackal bedoelden.

Sarren, dacht ik. De kille, vertrouwde haat verspreidde zich weer door mijn ingewanden. Zieke klootzak. Dit houdt mij niet tegen en het zal jou niet redden. Als ik hem te pakken kreeg zou het hem spijten dat hij mijn naam ooit gehoord had.

Over de hele lengte van de schuur stond een vraag geschilderd, in bloedige letters van zeker drie meter hoog. Een vraag die er

geen enkele twijfel over liet bestaan dat Sarren wist dat we er aankwamen. En dat we waarschijnlijk recht in zijn val liepen.

HEBBEN JULLIE HONGER?

Twee weken geleden hadden we New Covington achter ons gelaten.

Al twee weken trokken we over eindeloze, met sneeuw bedekte wegen, twee weken van ijzige kou, uitgestrekte wildernis en verlaten, doodstille stadjes. Langs lege, door planten overwoekerde huizen, verlaten straten, autowrakken die lagen te roesten in de goten. Nergens bewoog iets, behalve de dieren die de straten waarover de mensen ooit heersten hadden overgenomen. De jeep, zoals Jackal me net zo fijntjes had ingewreven, had het niet overleefd. We moesten dus te voet verder over de lege wegen, op jacht naar een gestoorde gek die wist dat we er aankwamen. Die altijd ons altijd een stap voor was.

De tijd begon te dringen, had Kanin gezegd. Dat was niet overdreven. Wat Sarren bij zich had kon het einde betekenen voor een heleboel mensen, misschien wel voor de hele mensheid. Sarren was in het bezit van een gemuteerde versie van het roodlongvirus dat de wereld zestig jaar geleden verwoest had. Maar deze variant had een vervelende bijwerking: ook vampiers gingen eraan dood. Jackal, Kanin en ik hadden in New Covington met Sarrens virus te maken gekregen, en we hadden gezien wat een afgrijselijke epidemie het had veroorzaakt. Het veranderde mensen in getikte stumpers die schreeuwend en lachend aan hun gezicht krabden tot alle huid verdwenen was. Alles wat ze tegenkwamen, vielen ze aan. Voor vampiers waren de gevolgen nog

erger; het virus verteerde hun dode vlees en zorgde ervoor dat ze van binnenuit wegrotten. Tijdens onze laatste confrontatie met Sarren hadden we ontdekt dat de krankzinnige vampier New Covington alleen maar als testgebied gebruikt had, en dat zijn werkelijke bedoelingen nog veel afschuwelijker waren.

Hij wilde iedereen doden. Alle mensen en alle vampiers. Met een schone lei beginnen, noemde hij dat, zodat de wereld zichzelf eindelijk kon genezen. Zijn virus zou niet meer te stoppen zijn als hij het eenmaal had losgelaten.

Zijn plan had een piepkleine zwakke plek. Wij hadden een geneesmiddel. Met de nadruk op hadden. Het was nu in Eden, en het vertegenwoordigde het laatste beetje hoop voor de wereld. En dat was natuurlijk precies waar Sarren opuit was: hij wilde dat geneesmiddel, om het te vernietigen of om het tegen ons te gebruiken. Hij dacht dat we hem naar Eden volgden om hem tegen te houden, om het geneesmiddel veilig te stellen, om te voorkomen dat hij zijn virus zou vrijlaten. Hij dacht dat we de wereld probeerden te redden.

Wat hij niet wist, was dat ik helemaal niets meer om Eden gaf. Zijn virus liet me koud, net als het geneesmiddel en de rest van de wereld. Voor mij maakte het geen enkel verschil meer of de mensen iets tegen het rabdovirus zouden vinden, en of het ze zou lukken om Sarrens nieuwe epidemie te voorkomen. De mensen betekenden niets voor me, niet meer. Ze waren voedsel, en ik was een vampier. Ik kon het niet meer opbrengen om net te doen of ik meer was dan een monster. Maar ik moest en zou Sarren doden.

Hij moest sterven voor wat hij gedaan had, voor wat hij had vernietigd. Ik zou hem aan stukken scheuren, hem laten lijden.

We waren met z'n vieren geweest die nacht in New Covington, toen we voor het laatst de strijd waren aangegaan met de gestoorde vampier. Toen ik zijn arm van zijn lichaam had gehakt en hij was weggevlucht in het donker. Later was hij teruggekomen voor zijn gruwelijkste daad tot dan toe. We waren met z'n vieren geweest: ik, Jackal, Kanin... en nog iemand. Maar aan hem wilde ik nu niet denken. Hij was dood. En ik was nog steeds een monster.

'Hé.' Jackal hield zijn pas in tot hij naast me liep, een stukje achter Kanins donkere gestalte. We volgden de weg over de bevroren vlakten en hadden de buitenpost en zijn afgeslachte bewoners een paar kilometer achter ons gelaten. De geur van bloed was eindelijk afgezwakt op de wind, maar dat betekende niet dat ik nu minder Honger had. De aanhoudende, kloppende pijn bleef aanwezig en laaide bij de minste aanleiding op tot een uitslaande brand van rauwe, gewelddadige behoeften. Zelfs Jackal moest het ontgelden, want het ergerde me dat hij geen mens was, en ik dus mijn tanden niet in zijn nek kon zetten. Gelukkig had hij dat allemaal niet in de gaten.

Ik negeerde hem en bleef strak voor me uit kijken. Op dit moment was ik niet in de stemming om ruzie te maken, en ik had al helemaal geen zin om naar zijn stekelige, misselijke opmerkingen te luisteren. Niet dat dat mijn bloedbroeder ooit had tegengehouden.

'Wat ik me afvraag, zusje,' zei Jackal. 'Hoe zullen we Sarren eens vermoorden, als we hem straks eindelijk hebben ingehaald? Ik zat te denken aan een potje verminken en martelen, iets dat we kunnen rekken tot we het zelf niet meer volhouden.' Hij knipte in zijn vingers. 'Of we binden hem vast, half in en half uit de zon, dat

werkt ook altijd goed. Dat heb ik een paar jaar geleden met een ondode eikel gedaan die zo dom was om me kwaad te maken. Het zonlicht begon bij zijn voeten en kroop daarna langzaam omhoog naar zijn gezicht. Het duurde nog een hele tijd voor hij het loodje legde. Op het laatst smeekte hij me om zijn kop eraf te hakken.’ Hij grinnikte. ‘Zo zou ik Sarren ook graag zien sterven. Als dat tenminste niet te veel is voor jouw tere zieltje.’

Hij keek me spottend aan van opzij. ‘Ik breng je gewoon even op de hoogte, zusje, voor het geval je straks weer het zachtgekookte ei gaat uithangen. Als je zelf nog ideeën hebt over hoe we die psychopaat kunnen afmaken hoor ik het natuurlijk graag.’

‘Het kan me niet verrekken,’ zei ik mat. ‘Doe wat je wilt. Zolang ik de genadeklap maar uit mag delen zal het me een rotzorg zijn.’

Jackal snoof verontwaardigd. ‘Met jou kun je ook nooit eens lachen.’

Ik gaf geen antwoord, maar ging wat sneller lopen om hem kwijt te raken.

Hij versnelde zijn pas om me bij te kunnen houden. ‘Toe nou, zus, waar is dat hysterische morele besef van je ineens gebleven? Normaal gesproken val je me daar om de twee seconden mee lastig. Je maakt het erg moeilijk om je belachelijk te maken, en dat is mijn lust en mijn leven.’

‘Waarom praat je eigenlijk met me?’ vroeg ik, nog steeds zonder hem aan te kijken.

Hij zuchtte wanhopig. ‘Omdat ik me verveel. En die ouwe trekt geen bek tegen me open.’ Hij knikte in de richting van Karin, die nog steeds een paar meter voor ons uit liep.

Ik wist wel zeker dat Kanin ons kon horen, maar hij draaide zich niet om en liet op geen enkele manier merken dat hij luisterde. Dat kon Jackal waarschijnlijk ook helemaal niet schelen.

‘Bovendien wil ik weten hoe jij denkt over onze briljante moordmaniak.’ Jackal maakte een ongeduldig gebaar naar de vlakke om ons heen. ‘We zijn nog lang niet in Eden, en ik heb zo’n idee dat we, tot we op Bloedeiland zijn, geen mens meer tegen zullen komen. Geen levend mens, in ieder geval. Eigenlijk zie ik het helemaal niet zitten om het tegen die gek op te nemen als jij en Kanin ieder moment kunnen flippen.’

Ik wierp hem een snelle blik toe en fronste mijn wenkbrauwen. ‘En jij dan?’

‘O, maak je over mij maar geen zorgen.’ Jackal lachte. ‘Ik win altijd, wat er ook gebeurt. Ik wijs je er alleen op dat Sarrens tactiek van de verschroeiide aarde het erg moeilijk voor jou zal maken. Nog een paar dagen zoals deze, en de volgende levende bloedzak die we tegenkomen wordt aan flarden gescheurd. Door jou.’

Ik haalde mijn schouders op. Jackals betoog verraste me niet, en ik merkte dat het me helemaal niets deed. Waar Sarren ook heen ging, naar welke verlaten uithoek van het land hij ook vluchtte, ik zou achter hem aankomen. Wat hij ook deed, hoe ver of hoe snel hij ook wegrende, ik zou hem weer inhalen, en daarna zou hij boeten voor wat hij gedaan had. ‘Nou en?’ vroeg ik terwijl ik me weer op de weg concentreerde. ‘Ik ben een vampier. Wat maakt het uit?’

‘O, doe normaal.’ In zijn stem klonk medelijden en afkeer door. ‘Hou toch op met die het-kan-me-niet-meer-schelen-flauwekul. Ooit zul je onder ogen moeten zien wat er is gebeurd.’

Een koude vuist klemde zich om mijn ingewanden. Jackal had het niet meer over eten, dat wisten we allebei. De herinneringen kwamen weer boven, herinneringen aan hem, maar toen schoot het monster me te hulp. Voor ik iets kon voelen, slokte het ze weer op. ‘Ik ben er wel klaar mee,’ zei ik rustig.

‘Nee, dat ben je helemaal niet.’ De stem van mijn broer werd plotseling hard. ‘Je hebt het gewoon weggestopt. En als je er niet snel mee afrekent, dan komt het op het slechtst mogelijke moment naar buiten. Waarschijnlijk als we tegenover Sarren staan. Zo werkt de geest van die psychopaat, hij weet precies wat hij moet zeggen om ons uit evenwicht te brengen, zodat hij zo veel mogelijk in het voordeel is. Als hij je eenmaal klein heeft gekregen, vermoordt hij je, en dat vind ik irritant. Of misschien zal ik zelf moeten doen.’

‘Pas maar op, Jackal.’ Het kwam er kil uit. Onverschillig, want zelfs nu voelde ik niets. ‘Anders ga ik nog denken dat je om me geeft.’

‘Reken daar maar niet op, zus.’ Jackal lachte spottend en liep weg. ‘Ik hou mijn mond al. Maar als we Sarren gevonden hebben en hij zegt iets waardoor je instort, dan hoef je er niet op te rekenen dat ik je weer opdraap.’

Maak je daar maar niet druk over, dacht ik toen Jackal hoofdschuddend verder liep. Een onduidelijk fragment van een herinnering dook op, maar de demon in mijn binnenste duwde het direct weer terug. Er was niets meer over dat kon breken. Niets dat Sarren zei kon me nog raken.

We liepen nog een paar kilometer langs lege, met sneeuw en ijs bedekte velden tot de sterren begonnen te verbleken en er een

dreigende roze gloed zichtbaar werd aan de oostelijke hemel. Ik begon me net ongemakkelijk te voelen toen Kanin afboog in de richting van een grauwe, vervallen schuur die naast een roestige silo op een overwoekerd veld stond.

Binnen in de bouwval rook het naar schimmel, en overal lagen afgebroken balken en stapels rottend stro. Maar het was een donkere, afgelegen plek, en er zaten nauwelijks gaten in het dak waardoor het zonlicht naar binnen kon sluipen. Zonder te letten op Jackals geklaag over logeerpartijen in smerige oude stallen vol ratten duwde ik de deur open. Ik vond een donker hoekje achter een stapel verzuurd hooi en liet me tegen de muur zakken om te gaan slapen.

Een seconde lang speelden mijn herinneringen weer op, als scènes uit het leven van iemand anders. Ik dacht terug aan een andere schuur zoals deze. Die was warm en benauwd geweest, vol met het geblaas van dieren en het zachte geroezemoes van mensen. Hooi, lantaarns en tevredenheid. Een gevlekt babygeitje op mijn schoot, twee menselijke kinderen die zich dicht tegen me aan drukten toen ik het beestje te eten gaf.

Het monster roerde zich weer. Ook toen had ik Honger gehad, en ik wist nog goed dat de twee kinderen in slaap waren gevallen en nietsvermoedend hun halsjes hadden ontbloot voor de vampier waar ze zo argeloos tegenaan waren gekropen. Ik herinnerde me dat ik me voorover had gebogen, naar de keel van het kind op mijn schoot, terwijl mijn hoektanden uit mijn tandvlees tevoorschijn kwamen... Ik had me nog net op tijd kunnen beheersen en was vol afschuw de schuur uit gevluht voor ik de controle kon verliezen en twee onschuldige kinderen zou vermoorden in hun slaap.

Het monster in me lachte spottend om die herinneringen. Dat

leek al zo lang geleden. Nu de Honger in mijn buik woedde en aan de randjes van mijn geest knaagde, dacht ik vol verlangen terug aan de slapende kinderen die zo kwetsbaar tegen me aan hadden gelegen. Ik stelde me voor dat ik me helemaal vooroverboog om af te maken wat ik begonnen was.

De volgende dag bestond uit meer van hetzelfde. Nog meer kale velden en wildernis. Meer onberoerde sneeuw die kraakte onder onze laarzen, en een eindeloze weg die verder kronkelde in noordoostelijke richting. Meer Honger die aan mijn ingewanden vrat en me prikkelbaar en agressief maakte. Ik concentreerde me op mijn voeten, om de pijn in mijn maag te vergeten. Ik voelde de onrust van het monster in mijn binnenste. Het lag akelig dicht onder de oppervlakte, een koud, duister ding dat rusteloos gromde en kronkelde, altijd op jacht. In het donker hoorde ik kleine pootjes door de struiken trippelen, wasberen, buidelratten of andere nachtdieren. Ik werd me bewust van de vleermuizen boven mijn hoofd en rook de diepe, trage ademhaling van de herten die dicht tegen elkaar aan lagen in het kreupelhout. Het monster wilde aanvallen, de keel van een of ander levend wezen openscheuren, warm bloed in de sneeuw en in mijn keel laten lopen. Maar net als ik wist het monster dat het verspilde energie was om op dieren te jagen, daarmee kon je de Honger niet stillen. Er was maar één prooi die de holle leegte in mijn binnenste kon vullen, en die prooi was nergens te bekennen.

En dus liepen we verder, Kanin voorop, Jackal en ik in de achterhoede. Drie vampiers die niet hoefden te rusten, die het nooit koud kregen, die nooit buiten adem raakten, reisden door een